

Konyha és kredenc

Azt mondják, a szagok hiánya lesz belakhatatlan.
Vegyük például ezt az asztalt a három székkal.
Normális esetben csak fatárgyak, székek és asztal,
de a normális szót is magyaráznom kéne,

hogy megértsd, mit értek alatta.
Normális például a rétes, amivel a néni kínál,
vagy a vágott virág, anyádnak üzen veled azzal.
Normális, emberi. Minthogy azt a régi házat lebontották.

De hogyan lehet emberi néhány fatárgy?
A bőr zsírjától, a nyáltól, ami rácsepeg?
A zihálástól vagy a szagoktól,
amiket belőlem csikartál ki felette?

Ez már emberibb. Kicsikarni őket.
Emberi, mert esendő és pontatlan,
mert bárhányszor mesélném el,
sosem lenne ugyanaz.

Mintha egy asztal és néhány szék
mindig más és más lenne.
Zihálás vagy hörgés, szagodból méz,
összesűrűsödött, elkenhetetlen.

A szagokról tudom, felidézhetők.
Az ember valahogy ösztönösen úgy él,
szereti a szépet, az összecsengőt.
Ezért figyel a szagokra, figyelmeztessék.

Mert ha a konyha szagtalan, színtelen,
azon a kredencen a húst hiába csontozzák.
A húst feldolgozni emberi különben,
enni *kell*, mint sötétedésben várni pilótát.

Ha már itt lesz, felkavarja a levegőt.
Újakat hoz, propellere balkán vagy trópusi,
olykor hideg is és északról való. Mindenképp szerethető.
Legjobban, ahogy a kredencre ültet, úgy mesél, merre járt, hajnalig.

Ultrahang

Ebben a hullámban csak a kék van.
Megrágott egerek folyton motoszkáló tetemei.
A bőrönd az előszobában kölcsönben,
és fogalmam sincs, mikor jönnek érte.
De érte jönnek, és akkor elviszik.
Üres műanyagdobozokkal van teli,
holnap reggel majd belepakolom
mind kislapáttal.
Bele az anyát és a kicsinyeket.
Vigyék el úgy, azt hiszik, azok a dobozok üresek,
mikrohullámmal bizonyos fokig melegíthetők.
Csak a szelekkel nem számolnak,
a keleties sarkiak a legváltozékonyabbak.
Felhalmozódik a nehéz, hideg levegő,
magas légnyomás.
Pucold ki a sarkokat, fertőtleníts.
Láss kéknek mindent, az a víz színe.
Merülj el benne, hallgasd, gyomra mit zenél.
Tanulj túrni. Tapaszd be a füled.
Tanulj újra megéhezni, éhes lenni.
Menj át vakon a zebrán, hordj a zsebedben tintát,
meríts most abban, papírmasét.
A jövőmondás fekete mágia,
de te hallgasd az előrejelzést,
esőket mond, záport, zivatart.
Olyasmiket akartam még mondani,
hogyan beszakadt az asztal, annyit néztem.
Tanulom, a hiány emlékezete nagy és súlyos.
A kedd tehát hús, kékítő,
hétfő este megint a legjobb lesz futni.
Milyen sokat tudsz te rólam,
én épp csak eleget.
Az épp elég az annyi,
hogy még kevésnek is sok, soknak is kevés.
Semmi, semmi, semmi.
Alattad az izmok szépen fejlődnek,
átlát az orvos a bőröndön,
nézi anya is, és mosolyog,
közben elkékiül a szája széle.
Kék lesz az arca, kék a szembogara,
kékesen dereng foga fénye,
még nem királyi korona, saját, szuvas.
Meg fogok születni ebben a kékben.

Lesznek lábaim, útravalók,
lesz két kezem kulcsokkal matatni,
ablakból inteni le, ha mennek,
mint ágaikkal a fák,
kezükből kölcsönbőrönd,
bőröndben plasztikdoboz,
abban hűthető, melegíthető szívem.
Mert az is lesz. Bizonyos fokig.
Hozzá küretnek a szemed,
az a vízkék. Annyi más színt szerethettem volna meg.

A teljesség alatt egy valaha volt konyhaasztal beszakad.

Előhívás

Mióta fürdőkbe jársz, vakon
kapkodod magadra a testem.
Lecsupaszodni majdnem lángoló vakond,
ha lenne még erdő, ha a vakond nem lakna a földben.

Szorult szív. Én itt most huzatban ülök.
Ez megint neked esne jól a gőz után,
ajtót, ablakot kéne zárni, harcban edződjön,
fogja a szelet. Terpeszben állok a strázsán,

el ne dőljek, minél szélesebb szöveget,
annál jobb lesz ebben a huzatban.
A nagy számok törvénye szerint lépek,
közben mintha menne föl a lázam.

Amit hullani látsz, nem égi példa,
csak a szél verte le a fáról a vizet.
Egyszerre riadhatott minden angyal,
mert egyszerre hullik, az isten szemmel verdes.

De szép. Bottal üthetem nyomát.
Olyannal, mint mivel a diót verik,
fáról vizet, diót, fészket és angyalkát.
Lepedőbe csavart testem utánad hül ki.

Ezek a képeid. A kontúrok mindig elmosódnak,
van, hogy fészeknek látsz,

máskor diónak, angyalnak.
A bottal sem az a baj, hogy fáj,

hurkásra lilult hátam ismered.
Tied gyógyítani is, majd ha, mint a filmben,
méla báj, előttünk a gyufakockák leperegnek,
amikor már könnyű lesz az elviselhetetlen,

akkor már tudni fogom, jobb,
hogy hajlítottad, mintha törted volna,
száz botütés jobb,
mint egy fokos balta.

Mert azzal kivágják az erdőket,
és a sok csupasz kisállat saját vackába
tébolyul bele, mert eddig védte őket,
takarta, és most nincs semmi, mi takarja,

ki nem lehet menni, itt áll a levegő.
Lenne bár huzat. A fészekbe szálakat szőni kell,
feltörlek, kicsi, kemény dió, számban puhulj, ha jön az ősz.
Az angyalok várnak a sorsukra, jöjjön az isten.

Senkim Egészen

Szabó Lőrincnek küldöm: K.E.

A rettenetet elhiszem,
hogy így igaz.
Szeretlek, de vezeklésed
szánalmas. Gyilkos vagy.
Mit törődöm a rekviemmel
vagy a csapzott éjjelekkel;
rabodból börtönőr,
ennyi év telik,
húsodról húsomra a bőr,
törvényünk, átvetkezik.

A birtoklásról nem nyitok vitát.
A szerelem esetleges,
kínos a maskara, pilótám,

ez a nácihideg.
Az elengedés művészete bénul,
lábadozik a vágy szakadatlanul,
Senkim Egészen,
valakiből istent az Úr így csinál,
részegen teremt,
majd eltípor, nem bírja a konkurenciát.

Törékeny nő vagyok,
szorongó, nyűgös.
Ujjaimmal magamban matatok,
téged idézni, gyönyöröm.
De a térdem, majd ha ráng,
s billennek gerinc mentén csigolyák;
áldozni akkor tanulsz alázatot,
ujjaim féltékenyen akkor markolod előlem,
s hörgöd, örömöm belőled fakadjon,
bosszúból szétharapod a szám, az ölem.

Mert a gyávaság bűn.
Hát kimarom belőled,
míg oltárom nem lesz űr,
míg gerinced egyenes nem lesz,
míg nem vagy, *talált tárgyam*, olyan,
halott és akarattalan,
addig sajtolom tested,
a drágát,
addig kínozlak kéjjel,
addig, míg már bolondulnál.

Ki megbékél, üdvözlöm azt,
a fészkeket.
Mint végképp betört állat,
olyan leszek, szeressél meg.
Mint égetnivaló avar,
buja, mohos, lankás, pazar,
nem szólok, nem sírok, e bonthatatlan
börtönt ne bánts. *d.*
Hóhérjaink mondják, az eleven vágyak,
ha gyónsz, azt isten is megbocsát.
Ereszkedj térdre. Hátha.